

Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 08.03.2005, sp. zn. 11 Tdo 195/2005

Číslo:

Právní věta:

Soud:

Datum rozhodnutí: 01.01.1970

Spisová značka:

Číslo rozhodnutí:

Číslo sešitu:

Typ rozhodnutí:

Hesla: Lhůty, Navrácení lhůty, Obhájce, Odvolání

Předpisy: 141/1961 Sb. § 41 odst. 5

§ 251 odst. 1

§ 251 odst. 2

§ 253 odst. 3

§ 61

Druh:

Sbírkový text rozhodnutí:

Č. 60

1. Obsahem výzvy podle ustanovení § 251 odst. 1 tr. ř. musí být upozornění na zjištěné nedostatky náležitostí obsahu odvolání, jež podle názoru předsedy senátu soudu prvního stupně představují takové vady odvolání, pro které odvolací soud odvolání odmítne. I když ve srovnání s požadavky vyplývajícími z ustanovení § 251 odst. 2 tr. ř. není nutné, aby soud takovou výzvou (např. určenou obviněnému zastoupenému obhájcem) současně poskytoval i potřebné poučení o postupu, který vede k odstranění vytýkaných vad, je specifikace vad podaného odvolání předpokladem, že za splnění dalších podmínek mohou být vůči odvolateli vyvozeny z nesplnění výzvy důsledky uvedené v ustanovení § 253 odst. 3 trestního řádu.

2. Analogickou aplikaci ustanovení § 61 tr. ř., které umožňuje navrácení lhůty obviněnému a jeho obhájci k podání opravného prostředku, lze použít i v případech, když obviněný nebo jeho obhájce z důležitých důvodů zmešká lhůtu stanovenou ve výzvě soudu k odstranění vad obsahových náležitostí odvolání (§ 251 odst. 1 tr. ř.).

3. Obhájce obviněného je oprávněn požádat o navrácení lhůty k podání odvolání proti rozsudku ve smyslu § 61 tr. ř. byť by jinak jeho zmocnění obhajovat obviněného zaniklo skončením trestního stíhání (§ 41 odst. 5 tr. ř.).

Ustanovení § 61 tr. ř. představuje speciální úpravu ve vztahu k ustanovení § 41 odst. 5 tr. ř., na jejímž podkladě je obhájce, jehož zmocnění obviněného obhajovat by jinak zaniklo, oprávněn podat ještě žádost o navrácení lhůty k podání odvolání. Obdobně je pak obhájce obviněného oprávněn podat též

žádost o navrácení lhůty k odstranění vad obsahových náležitostí odvolání ve smyslu § 251 odst. 1 tr. ř.

(Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 8. 3. 2005, sp. zn. [11 Tdo 195/2005](#))

Nejvyšší soud k dovolání obviněného L. R. zrušil usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 12. 5. 2004, sp. zn. 5 To 130/2004, v trestní věci vedené u Městského soudu v Brně pod sp. zn. 11 T 97/2002 a současně krajskému soudu přikázal, aby věc v potřebném rozsahu znovu projednal a rozhodl.

Z odůvodnění:

Usnesením Krajského soudu v Brně ze dne 12. 5. 2004, sp. zn. 5 To 130/2004, bylo podle § 253 odst. 3 tr. ř. odmítnuto odvolání obviněného L. R., které podal proti rozsudku Městského soudu v Brně ze dne 11. září 2003, sp. zn. 11 T 97/2002, jímž byl uznán vinným pokusem trestného činu pojištění podvodu podle § 8 odst. 1 k § 250a odst. 1, 3 tr. zák., za který mu byl uložen peněžitý trest ve výši 200 000 Kč se stanovením náhradního trestu odnětí svobody v trvání 6 měsíců, a to proto, že odvolání obviněného nebylo přes výzvu učiněnou samosoudkyní soudu prvního stupně ve smyslu § 251 odst. 1 tr. ř. odůvodněno ve stanovené lhůtě tak, aby obsahovalo náležitosti vyžadované zákonem.

Proti usnesení odvolacího soudu podal obviněný L. R. řádně a včas dovolání z důvodu uvedeného v § 265b odst. 1 písm. l) tr. ř., na jehož podkladě vytýká, že bylo rozhodnuto o odmítnutí jeho odvolání proti rozsudku soudu prvního stupně, aniž byly splněny procesní podmínky pro takové rozhodnutí. V odůvodnění dovolání pak obviněný zdůraznil, že prostřednictvím svého tehdejšího obhájce napadl rozsudek soudu prvního stupně v zákonné lhůtě odvoláním, v němž výslovně označil jak výroky, které jsou jím napadány, tak rovněž, byť stručně, charakterizoval, jaké vady rozsudku a řízení mu předcházejícímu vytýká. Proto má za to, že jím včas podané odvolání obsahovalo náležitosti požadované ustanovením § 249 odst. 1 tr. ř. Dále pak namítal, že výzva soudu prvního stupně k odstranění vad odvolání neobsahuje upozornění, jaké konkrétní vady soud prvního stupně v podaném odvolání shledává, neboť výzva se odvolává pouze na text § 249 odst. 1 tr. ř., aniž jsou zde uvedeny údaje, které by měly být na základě takové výzvy doplněny, aby podle názoru soudu prvního stupně odvolání splňovalo všechny potřebné náležitosti. Dovolatel vytýká postupu soudu prvního stupně též to, že výzva k odstranění vad odvolání byla zaslána pouze tehdejšímu obhájci obviněného, a nikoliv samotnému obviněnému. Takový postup pokládá za odporující požadavku § 249 odst. 1 tr. ř., neboť podle tohoto ustanovení je nutno o náležitostech odvolání poučit oprávněné osoby a takovou oprávněnou osobou je samotný obviněný, a nikoliv jeho obhájce. Proto podle dovolatele bylo povinností soudu prvního stupně postupovat tak, že o náležitostech obsahu odvolání měl být ve výzvě k odstranění vad poučen nikoliv jen obhájce obviněného, ale též samotný obviněný. Dovolatel navrhl, aby Nejvyšší soud napadené usnesení zrušila odvolacímu soudu věc přikázal k novému projednání a rozhodnutí.

Podle názoru státního zástupce Nejvyššího státního zastupitelství je podané dovolání důvodné, neboť odvolání obviněného L. R. podané jeho obhájcem splňuje minimální náležitosti vyžadované ustanovením § 249 odst. 1 tr. ř., když obviněný v tomto odvolání vymezil výroky, v kterých je rozsudek soudu prvního stupně napadán, a stručně také konstatoval i vady napadeného rozsudku - poukázal na potřebu doplnit dosud učiněná skutková zjištění vyhodnocením znaleckého posudku znalce Ing. L. F.

Nejvyšší soud shledal dovolání obviněného L. R. důvodným.

Jak již bylo výše konstatováno, napadeným usnesením odvolací soud rozhodl o odmítnutí odvolání obviněného podle § 253 odst. 3 tr. ř., když dospěl k závěru, že jeho odvolání podané včas nesplňovalo zákonem stanovené obsahové náležitosti.

Nejvyšší soud k tomu připomíná, že podle § 249 odst. 1 tr. ř. musí být odvolání ve lhůtě uvedené v § 248 tr. ř. (tj. do 8 dnů od doručení opisu rozsudku) nebo v další lhůtě k tomu stanovené předsedou

senátu (samosoudcem) soudu prvního stupně podle § 251 tr. ř. odůvodněno tak, aby bylo patrné:

1. v kterých výrocích je rozsudek napadán a
2. jaké vady jsou vytýkány rozsudku nebo řízení, které rozsudku předcházelo. O těchto náležitostech obsahu odvolání musí být oprávněné osoby poučeny. Za splnění výše uvedených podmínek pak odvolací soud podle § 253 odst. 3 tr. ř. odmítne odvolání, které nesplňuje náležitosti obsahu odvolání. Přitom podle § 251 odst. 1 tr. ř. dále platí, že pokud odvolání, které podal za obviněného jeho obhájce, nesplňuje náležitosti obsahu odvolání podle § 249 odst. 1 tr. ř., vyzve předseda senátu tuto osobu (tj. obhájce obviněného), aby vady odstranila ve lhůtě 5 dnů, kterou jí zároveň stanoví, a upozorní ji, že jinak bude odvolání odmítnuto podle § 253 odst. 3 tr. ř.

Ve vztahu k posuzované věci je nutno konstatovat, že z protokolu o hlavním líčení ze dne 11. 9. 2003 vyplývá, že po vyhlášení rozsudku soudem prvního stupně si obviněný L. R. ponechal lhůtu k podání odvolání. Opis písemného vyhotovení rozsudku ze dne 11. 9. 2003, sp. zn. 11 T 97/2002, byl doručen obhájci obviněného dne 11. 11. 2003 a obviněnému až dne 29. 1. 2004.

Dále je nutno zdůraznit, že písemné vyhotovení rozsudku, jehož opis byl doručen jak obviněnému, tak jeho obhájci, ve shodě s požadavky ustanovení § 249 odst. 1 tr. ř. obsahuje poučení také o tom, že „ve stanovené lhůtě musí být odvolání odůvodněno tak, aby bylo patrné, v kterých výrocích je rozsudek napadán a jaké vady jsou vytýkány rozsudku nebo řízení, které rozsudku předcházelo“. Dne 20. 11. 2003 podal obviněný prostřednictvím svého tehdejšího obhájce Mgr. M. H. u Městského soudu v Brně odvolání proti výše označenému rozsudku, jež odůvodnil tak, že „... odvolání směřuje jak do výroku o vině, tak do výroku o trestu.“ Dále pak uvedl, že „... soud prvního stupně rozhodl opětovně v můj neprospěch, pokud dospěl k závěru o mé vině. Jsem toho názoru, že dostatečným způsobem nezhodnotil mnou předložený důkaz – znalecký posudek soudního znalce Ing. L. F. Vzhledem k tomu, že v současné době je tento znalecký posudek doplňován o časové upřesnění ..., předložím takto upravený posudek v nejbližším možném termínu spolu s dalším odůvodněním odvolání.“

Dne 4. 3. 2004 pak samosoudkyně Městského soudu v Brně vyzvala obhájce obviněného, aby podle § 251 odst. 1 tr. ř. odstranil vady citovaného odvolání, a to výzvou tohoto znění: „Podle § 251 odst. 1 tr. ř. Vás vyzývám k odstranění vad odvolání proti rozsudku Městského soudu v Brně ze dne 11. 9. 2003, sp. zn. 11 T 97/2002, které podal obžalovaný L. R. dne 20. 11. 2003. Zároveň Vás poučuji, že podané odvolání musí být také odůvodněno tak, aby bylo patrné, v kterých výrocích je rozsudek napadán a jaké vady jsou vytýkány rozsudku nebo řízení, které mu předcházelo (§ 249 odst. 1 tr. ř.). Odvolání podané obžalovaným uvedené náležitosti neobsahuje, stanovuji Vám proto lhůtu 5 dnů od doručení této výzvy k doplnění odvolání a odstranění jeho vad.“ Výzva také obsahuje upozornění na následky neodstranění vad spočívající v odmítnutí odvolání odvolacím soudem dle § 253 odst. 3 tr. ř. Výzva byla adresovaná obhájci obviněného, kterému byla doručena dne 11. 3. 2004.

Na tuto výzvu reagoval obhájce obviněného doplněním odůvodnění odvolání, které předal k poštovní přepravě dne 17. 3. 2004. Jak plyne z napadeného usnesení, tak k jeho obsahu odvolací soud již nepřihlížel s tím, že toto podání obhájce obviněného (tj. doplnění odůvodnění odvolání) bylo učiněno opožděně – až šestý den po doručení výše citované výzvy.

S ohledem na výše uvedené skutečnosti je podle Nejvyššího soudu rozhodující pro závěr, zda je v posuzované trestní věci naplněn dovolací důvod podle § 265b odst. 1 písm. l) tr. ř. uváděný obviněným L. R., otázka, zda v odůvodnění odvolání obviněného, které podal prostřednictvím svého obhájce v zákonné osmidenní lhůtě dne 20. 11. 2003 u Městského soudu v Brně, byly splněny obsahové náležitosti odvolání podle výše citovaného ustanovení § 249 odst. 1 tr. ř. či nikoli.

První z již uvedených podmínek, tzn. povinnost označit výroky, v kterých je rozsudek napadán, byla jednoznačně splněna, když obviněný uvedl, že podaným odvoláním napadá výrok o vině a výrok o trestu, tedy jediné dva výroky napadeného rozsudku. Pokud jde o splnění podmínky druhé, obviněný namítl, že byl opětovně nesprávně uznán vinným, a svou námitku do jisté míry konkretizoval tím, že soud dostatečně nezhodnotil znalecký posudek soudního znalce Ing. L. F. Je třeba konstatovat, že tento důkaz byl v řízení před soudem prvního stupně proveden a soud se jím zabýval v napadeném rozsudku v rámci hodnocení důkazů.

Podle názoru odvolacího soudu však v tomto směru „... je odvolání naprosto obecné a zejména neobsahuje vyjádření, jaké vady jsou vytýkány rozsudku či řízení, které mu předcházelo.“

V hodnocení této části odůvodnění odvolání obviněného z hlediska naplnění zákonem stanovených náležitostí jeho obsahu se Nejvyšší soud neztotožňuje s názorem Krajského soudu v Brně a obsah odvolání obviněného podaného u soudu prvního stupně dne 20. 11. 2003 považuje ve smyslu § 249 odst. 1 tr. ř. za dostatečný. Odůvodnění odvolání podaného obviněným, resp. jeho obhájcem, je sice dosti stručné a nezachází v popisu namítaných vad do podrobností, avšak přesto je z něj zřejmé, že vytýká soudu prvního stupně nesprávné hodnocení znaleckého posudku znalce Ing. L. F. a poukazuje na neúplná skutková zjištění, když se v něm uvádí, že tento znalecký posudek je doplňován a jeho doplněk bude soudu předložen.

Při posuzování obsahových náležitostí odvolání je nutné zohlednit, že zákonodárce v trestním řádu nemohl explicitně stanovit, do jakých podrobností je odvolatel povinen jít v rámci specifikace namítaných vad. Proto je namístě považovat i méně detailní odvolání za podání odpovídající podmínkám podle § 249 odst. 1 tr. ř., jestliže i přes stručnost odvolání je zřejmé, který rozsudek a v jakém rozsahu je napadán a jaké konkrétní vady (skutkové, hmotně právní atd.) jsou rozsudku nebo řízení, které mu předcházelo, vytýkány, tak aby byl zřejmý i rozsah přezkumné činnosti odvolacího soudu (srov. též usnesení Nejvyššího soudu ze dne 23. 10. 2002, sp. zn. 5 Tdo 835/2002, publikované pod č. T 484 ve svazku 20 Souboru rozhodnutí Nejvyššího soudu).

Opačný výklad, tj. lpění na podrobném vyličení namítaných vad rozsudku, by znamenal ztížení či zamezení přístupu oprávněné osoby k soudu druhého stupně a nebyl by slučitelný se zásadou dvouinstančnosti řízení, která zahrnuje právo na řádný opravný prostředek proti takovému meritornímu rozhodnutí, jímž bylo rozhodnuto o vině a trestu (srov. též čl. 2 protokolu č. 7 k Úmluvě o ochraně lidských práv a základních svobod).

Na podkladě uvedených skutečností dospěl Nejvyšší soud k závěru, že napadeným usnesením bylo skutečně rozhodnuto o odmítnutí odvolání obviněného L. R. podaného proti rozsudku Městského soudu v Brně, aniž byly splněny procesní podmínky stanovené zákonem v § 253 odst. 3 tr. ř. pro takové rozhodnutí. Proto po zjištění, že dovolání je v tomto směru důvodné, Nejvyšší soud zrušil napadené usnesení Krajského soudu v Brně i všechna další rozhodnutí na zrušené usnesení obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo jeho zrušením, pozbyla podkladu. Nejvyšší soud pak přikázal Krajskému soudu v Brně, aby věc v potřebném rozsahu znovu projednal a rozhodl.

I když s ohledem na závěry učiněné shora to pro posouzení věci již není relevantní, dovolací soud shledal oprávněnou i další dovolací námitku obviněného spočívající v tvrzení, že obsah výzvy soudu prvního stupně k odstranění údajných vad odvolání neodpovídá ustanovení § 251 odst. 1 tr. ř.

Dovolateli je třeba přisvědčit v tom, že obsahem výzvy předsedy senátu soudu prvního stupně k odstranění vad podaného odvolání podle § 251 odst. 1 tr. ř. nemůže být pouhá citace textu ustanovení § 249 odst. 1 tr. ř. o náležitostech obsahu odvolání jen s obecným upozorněním, že podané odvolání těmito zákonnými požadavky neodpovídá. O obsahových náležitostech odvolání jsou oprávněné osoby poučovány při vyhlášení rozsudku v rámci poučení o opravném prostředku a stejné poučení má obsahovat i písemné vyhotovení rozsudku a jeho opisy (srov. zejména § 120 odst. 1 písm. e/, § 125 odst. 2, § 128 odst. 2 a § 129 odst. 1 tr. ř.). Ostatně v posuzované věci, jak bylo výše uvedeno, obviněný i jeho obhájce byli v souladu se zákonem takto skutečně poučeni.

Obsahem výzvy podle § 251 odst. 1 tr. ř. musí být upozornění na konkrétní nedostatky obsahu odvolání, které podle názoru předsedy senátu soudu prvního stupně představují takové vady odvolání, pro něž odvolací soud odvolání odmítne, přičemž odvolatel podal odvolání vykazující vady, ačkoliv byl řádně poučen o obsahových náležitostech odvolání ve smyslu § 249 odst. 1 tr. ř. Pro úplnost lze připomenout, že v porovnání s požadavky vyplývajícími z ustanovení § 251 odst. 2 tr. ř. však není nutné, aby soud odvolateli zastoupenému obhájcem poskytoval i potřebné poučení k postupu, který by vedl k odstranění vytýkaných vad. Nicméně jen na základě výzvy, jejímž obsahem je specifikace vad podaného odvolání, může odvolatel přistoupit k případnému odstranění vytýkaných nedostatků. Nejde-li o takovou výzvu, pak odvolateli není zřejmé, jaké vady odvolání má vlastně odstranit, v čem spočívají jeho nedostatky, co v něm chybí, co je nejasné, rozporuplné apod.

Proto pouze na podkladě výzvy obsahující také konkretizaci vad podaného odvolání lze za splnění dalších podmínek (srov. § 251 odst. 1 tr. ř.) vyvozovat vůči odvolateli též důsledky uvedené v ustanovení § 253 odst. 3 tr. ř., jestliže výzvě nevyhoví.

Pokud však dovolatel v souvislosti s doručením předmětné výzvy podle § 251 odst. 1 tr. ř. jen obhájci obviněného Mgr. M. H. namítal, že ji bylo nutno doručit i samotnému obviněnému, nelze tomuto tvrzení přisvědčit. Protože obviněný byl předtím již řádně poučen o obsahových náležitostech odvolání podle § 249 odst. 1 tr. ř. (viz obsah poučení o odvolání v opisu písemného vyhotovení rozsudku soudu prvního stupně, který mu byl doručen), soud prvního stupně postupoval správně, jestliže výzvu k odstranění vad odvolání doručil toliko obhájci obviněného.

Z obsahu spisu dále vyplývá, že dne 3. 6. 2004 podal obhájce obviněného Mgr. M. H. u Krajského soudu v Brně podle § 61 tr. ř. žádost o navrácení lhůty k doplnění odůvodnění odvolání (tj. lhůty stanovené mu ve výzvě podle § 251 odst. 1 tr. ř. citované již výše). Žádost odůvodnil tím, že ke zmeškání lhůty k doplnění odůvodnění odvolání došlo v důsledku administrativního pochybení jeho advokátní kanceláře.

Z obsahu sdělení předsedy senátu odvolacího soudu k této žádosti obhájce se podává, že v posuzované věci s ohledem na obsah plné moci udělené obviněným tomuto obhájci podle § 41 odst. 5 tr. ř. zmocnění obhájce zaniklo skončením trestního stíhání (tj. právní mocí napadeného usnesení o odmítnutí odvolání). Protože žádost o navrácení lhůty ve smyslu § 61 tr. ř. není obsažena ve výčtu oprávnění uvedených v ustanovení § 41 odst. 5 tr. ř., jež přísluší obhájci i po zániku jeho zmocnění obhajovat obviněného, odvolací soud považoval za nutné, aby k podání takové žádosti udělil obviněný znovu obhájci plnou moc.

Ve výše popsáném postupu odvolacího soudu je tak nepřímě vyjádřen především závěr o možném použití ustanovení o navrácení lhůty k podání opravného prostředku též na případy zmeškání lhůty stanovené podle § 251 odst. 1 tr. ř. k odůvodnění odvolání.

Rovněž podle názoru Nejvyššího soudu lze použít ustanovení § 61 tr. ř. per analogiam i v případech, když obviněný nebo jeho obhájce z důležitých důvodů zmešká lhůtu stanovenou ve výzvě soudu k odstranění vad obsahových náležitostí odvolání (§ 251 odst. 1 tr. ř.).

Analogickou aplikaci ustanovení § 61 tr. ř., které umožňuje obviněnému a jeho obhájci navrácení lhůty k podání opravného prostředku, za situace, kdy v ustanovení § 251 tr. ř. není řešena otázka navrácení lhůty k odstranění vad obsahu odvolání, lze připustit, protože jde o aplikaci ustanovení, které dopadá na případ nejpodobnější případu zákonem (trestním řádem) neupravenému. Jestliže zákon umožňuje z důležitých důvodů (a za splnění dalších podmínek) navrácení lhůty k samotnému podání odvolání, tím spíše není vyloučeno použít analogicky tohoto ustanovení na případy, když odvolání bylo dokonce podáno v zákonné lhůtě, avšak v této lhůtě ani v další lhůtě stanovené ve výzvě podle § 251 odst. 1 tr. ř. nebylo řádně (tj. ve smyslu požadavků vyplývajících z ustanovení § 249 odst. 1 tr. ř.) odůvodněno. Přípustnost použití analogie lze dovodit i z toho, že zákonné důsledky spojené s opožděně podaným odvoláním a s opožděně odůvodněným odvoláním jsou fakticky stejné, neboť v obou případech odvolací soud věcně nepřezkoumává rozsudek napadený odvoláním a podané odvolání zamítne, resp. odmítne, a to podle § 253 odst. 1, resp. odst. 3 tr. ř. Obecná přípustnost použití analogie v trestním právu procesním je pak slučitelná též s tím, že možnost navrácení lhůty stanovené k odstranění vad obsahu odvolání se vztahuje toliko k obviněnému a k jeho obhájci.

Výše uvedené závěry jsou v souladu i s obsahem redakční poznámky k rozhodnutí publikovanému pod č. 59/2002 Sb. rozh. tr., když podle názoru trestního kolegia Nejvyššího soudu v odůvodněných případech přichází v úvahu použití ustanovení § 61 tr. ř. per analogiam (tj. ve vztahu k možnosti navrácení lhůty stanovené podle § 251 odst. 1 tr. ř.).

Naproti tomu se Nejvyšší soud neztotožnil s právním názorem odvolacího soudu, podle něhož k podání žádosti o navrácení lhůty k odstranění vad obsahu odvolání není oprávněn obhájce, jehož zmocnění obhajovat obviněného zaniklo skončením trestního stíhání, s tím, že podání takové žádosti (popřípadě žádosti o navrácení lhůty k podání opravného prostředku podle § 61 tr. ř.) není uvedeno ve výčtu jeho oprávnění uvedených v ustanovení § 41 odst. 5 tr. ř., která mu přísluší i po pravomocném skončení trestního stíhání.

V posuzované věci bylo trestní stíhání obviněného pravomocně skončeno napadeným rozhodnutím, tj. usnesením, jímž Krajský soud v Brně dne 12. 5. 2004 pod sp. zn. 5 To 130/2004 podle § 253 odst. 3 tr. ř. odmítl odvolání obviněného L. R. Přitom, jak bylo již výše uvedeno, podle plné moci udělené obviněným jeho obhájci nebylo při zvolení obhájce jeho zmocnění obviněným vymezeno jinak, než na dobu do skončení trestního stíhání.

Je skutečností, že podle § 41 odst. 5 tr. ř. nebylo-li zmocnění obhájce při jeho zvolení nebo ustanovení vymezeno jinak, zaniká při skončení trestního stíhání; i když zmocnění takto zaniklo, je obhájce oprávněn podat za obviněného ještě dovolání a zúčastnit se řízení o dovolání u Nejvyššího soudu, dále podat žádost o milost a o odklad výkonu trestu.

Oprávnění obhájce k podání žádosti o navrácení lhůty k oprávněmu prostředku (popřípadě k odstranění vad jeho odůvodnění) v tomto ustanovení uvedeno není, což podle názoru Nejvyššího soudu ovšem neznamená, že jen za tímto účelem, tj. k podání takové žádosti, si musí obviněný znovu zvolit obhájce.

Je třeba připomenout, že podle § 61 odst. 1 tr. ř., zmešká-li obviněný nebo jeho obhájce z důležitých důvodů lhůtu k podání odvolání, odvolací soud mu povolí navrácení lhůty k žádosti podané do tří dnů od pominutí překážky. Stejný postup se užije i v případě, že odvolání bylo už zamítnuto jako opožděné s tím, že při povolení navrácení lhůty odvolací soud zruší zároveň i svoje rozhodnutí o zamítnutí odvolání (§ 61 odst. 2 tr. ř.).

Z výše uvedeného lze dovodit, že ustanovení § 61 odst. 2 tr. ř. opravňuje obhájce k podání žádosti o navrácení zmeškané lhůty též v případě, když zamítnutím odvolání obviněného jako opožděného skončilo trestní stíhání. Skutečnost, že s ohledem na vymezení zmocnění obhájce v plné moci (popřípadě v ustanovení) by skončením trestního stíhání jinak zaniklo jeho oprávnění obhajovat obviněného (§ 41 odst. 5 tr. ř.), je z hlediska možnosti obhájce podat žádost o navrácení lhůty právně nevýznamná. V takovém případě představuje ustanovení § 61 tr. ř. speciální úpravu ve vztahu k ustanovení § 41 odst. 5 tr. ř., na jejímž podkladě je obhájce, jehož zmocnění obviněného obhajovat by jinak zaniklo, oprávněn podat žádost o navrácení lhůty k podání odvolání.

Nelze též přehlédnout, že žádost o navrácení lhůty je nutno podat do tří dnů od pominutí překážky, která bránila včasnému podání odvolání. Už jen požadavek na opětovné zvolení obhájce k podání žádosti o navrácení lhůty by tak prakticky vyloučil možnost dodržení této zákonné podmínky.

Lze uzavřít, že obhájce obviněného je oprávněn požádat o navrácení lhůty k podání odvolání proti rozsudku ve smyslu § 61 tr. ř., byť by jinak jeho zmocnění obhajovat obviněného zaniklo skončením trestního stíhání.

S ohledem na již výše rozvedenou argumentaci týkající se přípustnosti aplikace ustanovení § 61 tr. ř. per analogiam na případy zmeškání lhůty k odstranění vad obsahových náležitostí odvolání (§ 251 odst. 1 tr. ř.) je zřejmé, že obdobně je obhájce obviněného oprávněn podat takovou žádost, i když jinak jeho zmocnění obviněného obhajovat zaniklo skončením trestního stíhání.